

Kapitola dvacátá druhá

TAJEMSTVÍ NAROZENÍ, SMRTI, VZKŘÍŠENÍ, ZNOVUZROZENÍ, TRANSFIGURACE A TRANSFORMACE

Výtah z knihy „Nové zjevení Pána Ježíše Krista“, str. 529 – 550, 22. kapitola.

Dne 7. května 1988, časně z rána, opět bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Jak již nyní víte, vše, co lidští tvorové považují za normální, přirozené a náležité, není ve většině případů ani přirozené ani náležité ani normální. Tím, že nemají jinou zkušenost či znalost mimo toho, co vidí, co mají a co praktikují, nevyhnutelně přicházejí k závěru, že jejich způsob života a pojmání všech životních otázek jsou jediné možné a jediné správné. Toto tvrzení je zvláště pravdivé, když se jedná o závažné otázky lidského života, týkající se každého jednotlivého lidského tvora.

Dva nejobvyklejší pojmy, které provázejí lidská usilování a jejich život, jsou pojmy narození a smrti. Zatím co tyto dva pojmy jsou důvěrně a osobně známé každému lidskému jedinci, pojmy znovuzrození, vzkříšení, transfigurace a transformace jsou pro většinu z nich buď cizí, nebo vůbec neznámé, nebo pouze vzdáleně povědomé a známé jen některým z nich. Přesto důvěrná blízkost a poznání těchto pojmů, zvláště narození a smrti, ještě nutně neznamená, že to, co o nich vědí, co je jim z nich důvěrné a co z nich prožívají, vskutku odráží pravou realitu za nimi nebo v nich se ukrývající.

Co lidští tvorové v tomto ohledu zakoušejí? V případě narození, jako první krok se odehraje pohlavní styk mezi mužem a ženou. Výsledkem tohoto aktu je velmi často, ale ne vždycky to, že žena počne a otěhotní. V jejím lůně se vyvíjí zárodek po dobu přibližně devíti měsíců. Pak obvykle prochází porodními bolestmi a porodem, kdy plně vyvinutý zárodek je vypuzen z matčina lůna a narodí se na tento svět jako jedinečné individuum, jaké nikdy dříve neexistovalo v této zvláštní jedinečnosti. Toto je ve většině případů vše, co lidští tvorové vědí o narození.

Jak vidíte, je pojem zrození v jejich mysli omezen pouze na jeho fyzické a tělesné aspekty. Avšak mají velmi málo představ, či vlastně nemají žádné pravé představy o tom, jak se vyvíjí individualita, jedinečná mentalita, duše, osobnost a duch novorozeného jedince a jak se stane se tím, čím se stane.

Mnozí lidští tvorové pevně věří, že vše, čeho je třeba pro vyvinutí jakéhokoliv nového lidského tvora, je jedno sperma z muže, jedno vajíčko z ženy a jejich šťastné zkombinování, které rezultuje v produkci nového života. Věří, že prý se duch a duše toho jedince nějak vyvinou z kombinace mužského spermatu a ženského vajíčka. Žádné další hmatatelné poznatky o tomto procesu nejsou lidským tvorům přístupné. A přece to, co se zde prožívá, je pouze fyzický aspekt tělesného narození lidského jedince, a žádný jiný aspekt, speciálně a obzvláště ne duchovní ani duševní aspekt, jenž se účastní tohoto procesu nejdůležitější a nejzávažnější měrou.

Na druhé straně je lidský pojem smrti omezen na proces fyzického umírání zevních fyzických těl. Co se zde prožívá, je to, že v určitém bodě tělo přestane fungovat, všechny jeho orgány z nějakých důvodů či jakýmkoliv prostředky ukončí svou funkci, tělo ustrne, ochladne, stane se tuhým a déle neodpovídá na žádné vnější či venkovní podněty. Po určité době je tento proces nezvratný. Po své smrti se tělo začíná rozkládat a postupně rozpadat na své prvotní částice, to jest, stane se prachem. Z této zkušenosti vešly do lidské řeči tyto výrazy: „od prachu k prachu“, „od popela k popelu“, „ze země do země“.

Avšak lidští tvorové nemají ponětí o tom, proč musí umírat, proč je smrt nevyhnutelná a co se stane, stane-li se vůbec něco, s tou jedinečnou, živoucí, prospívající, aktivní, fungující a tvořivou individualitou, jaká okupovala to tělo ? (V této věci pak lidští tvorové nemají ani tušení o tom, proč se narodili tak, jak se narodili, a za jakým účelem se zrodili !) Ať se znovu řekne, že lidští tvorové nemají žádnou přímou zkušenostní znalost o stavu věcí po smrti lidského těla. Nemajíce žádný hmatatelný důkaz o tom, oč běží po jejich fyzickém úmrtí, mnozí lidští tvorové předpokládají, že za tím bodem nic již neexistuje a že jedinečná individualita té osoby, co bydlela v tom těle, upadne do zapomnění a stane se ničím. Jiní lidští tvorové věří, že život každého jedince pokračuje nějak a někde po smrti jejich fyzického těla. Zase jiní věří, že duch toho těla se zdržuje nějakou dobu v jakémsi limbu či neviditelné záchytné oblasti, kde čeká na příležitost znovu se narodit a znovu přijít na tento svět přes lůno nějaké jiné ženy. Nazývají tento proces reinkarnací. Avšak pro lidské tvory existuje velice málo věrohodných informací o místě či stavu či podmínkách či životě za čarou fyzické smrti lidského těla.

Tento stručný nástin jasně ukazuje, jak je omezená a chatrná lidská znalost a zkušenost těchto, jakož i jiných, životně důležitých záležitostí. Z tohoto důvodu bude odhalena dodatečná informace o těchto otázkách mimo toho, co již bylo o nich zjeveno v Novém zjevení i ve spisech Swedenborga.

První věcí, kterou třeba poznat, je ta, že proces narození má odlišný průběh a odlišné spoluoznačení v duchovním světě, v mezisvětě, ve fyzickém či přírodním světě pravého Stvoření, v různých oblastech zóny vymístění a ve všech jejích peklech i na planetě Nula. Ve většině případů nemají nic společného. Totéž je pravdou ohledně zkušenosti i pojmání smrti, přerodu, vzkříšení, transfigurace a transformace. V rozličných stavech a na rozdílných místech multivesmíru a v zóně vymístění, jakožto i na vaší planetě mají úplně rozdílný význam.

Ale důležitou otázkou je: „PROČ je vůbec nutné, aby došlo ke ZROZENÍ jakékoliv sentientní entity v jakémkoliv místě, stavu, jakýchkoli podmínkách či v jakémkoli čase ?“

V pozitivním stavu stvoření existuje společný jmenovatel pro nutnost zrození na jakékoliv z jeho úrovní. Pokud si vzpomínáte z bodu číslo pět v předešlé kapitole, jeden z hlavních důvodů pro jsoucnost a bytí stvoření byl ten, aby fungovalo jako jeviště, na kterém by se manifestovaly všechny elementy a aspekty Absolutní přirozenosti Stvořitele – Pána Ježíše Krista v zevnějších jejich niterného zdroje. Elementy a aspekty neexistují mimo povšechnost jejich celistvosti. Projevují se jako formy či nosiče svého života. Svou přítomností v těch formách či nositelích nadělují ty formy či nositele životem. Takže jakákoliv forma či nositel takového specifického elementu žije a je naživu díky přítomnosti toho božského elementu.

Akt narození v pozitivním stavu se uskutečňuje následujícím způsobem: Velmi specifický a jedinečný element ze stavu povšechné Absolutní niternosti Pána Ježíše

Krista – Stvořitele se posune procesem rozdělení pozornosti ve směru k zevnějšnosti. Tím přesunem – skrze ideu projekce toho elementu do procesu zvnějšnění – je z prvků prostředí, do kterého se idea toho elementu promítá, vybudována forma nositele. Jakmile vybudování formy či nositele je dokonáno, idea toho elementu se ze stavu své niternosti promítne do té formy či nositele a začíná okupovat tu formu. V okamžiku vstupu té ideje do své vlastní formy či vlastního nositele dochází ke zrození jedinečného individua, shodného s jedinečností ideje toho elementu.

A čemu nyní zde třeba rozumět, je záhada projekce. Tajemství je v tom, že to není ten jedinečný prvek sám o sobě, co se promítá do formy, ale právě samotná idea toho prvku. Sám jedinečný prvek nikdy nemůže být odloučen z ucelenosti svého zdroje. Jinak by se jeho zdroj rozpadl. Avšak sama idea toho elementu se může oddělit a promítat, a taky tak činí.

Zde je nutno vzít v úvahu jeden důležitý duchovní princip, že jakákoliv idea jakéhokoliv prvku obsahuje ve svém nitru plný a celý obsah svého prvku. Nic z jeho původního zdroje v ní nechybí. Takže včlenění té ideje v jakékoliv formě či nositeli znamená vtělení plné a kompletní povahy toho elementu. Toť způsob, jakým se pravá Přirozenost Stvořitele – Pána Ježíše Krista přináší v postupných věčných přírůstcích všem ve Stvoření.

Jiným důležitým duchovním principem v tomto ohledu je to, že Pán Ježíš Kristus je přítomen ve Svém elementu a jeho ideji ve Své Plnosti.

Záhada přítomnosti Pána Ježíše Krista v procesu zvnějšnění, jsa Absolutní niterností, se skrývá ve faktu té projekce. V idejích elementů a aspektů Své Přirozenosti je Pán Ježíš Kristus nyní stejným způsobem přítomen jak ve stavu Své Nejhlubší niternosti, tak i v procesu největší zevnějšnosti i ve všem, co je mezi tím.

Než došlo k inkarnaci Nejvyššího na vaší planetě a v zóně vymístění ve formě Pána Ježíše Krista a než byl ukončen proces hybridizace a fúze těla - masa Ježíše Krista a než se Nejvyšší stal povšechností Pána Ježíše Krista, jedinou cestou, jak se Stvořitel mohl objevovat v procesu zevnějšnosti čili ve Svém Stvoření, bylo prostřednictvím někoho jiného. Pokud si pamatujete, tento způsob objevování se byl nazýván mediací. Nejvyšší se objevoval prostřednictvím jiných, pomocí nositelů idejí Jeho/Jejích specifických a jedinečných elementů. V tomto smyslu byli zprostředkovatelé specificky stvoření z idejí mediace.

Avšak když se jednou Nejvyšší stal plností Pána Ježíše Krista, vešla do jsoucná a bytí nová okolnost. Dodatečně k tomu, co bylo shora řečeno, může se Stvořitel nyní zjevit zcela přímo a tělesně ve vnějšku Stvoření, zatímco v tutéž chvíli zůstává ve Svém Absolutním stavu Absolutní niternosti. Tato nová okolnost poskytuje každému ve Stvoření úplně jinou a nevýslovnou perspektivu vůči Přirozenosti Pána Ježíše Krista, své vlastní přirozenosti i vůči poměru mezi ním a jeho Stvořitelem. Avšak proces zrození každého jedince v pozitivním stavu nadále probíhá způsobem, jaký byl shora popsán.

Nuže, jakmile se idea jakéhokoliv specifického elementu promítne do svého narození, promítá se ze všech jeho vlastních aspektů. Pamatujte si, že idea odráží úplně povahu svého elementu. Prvek odráží plně povahu svého celku a své povšechnosti, do nichž patří. Jak víte, má tato přirozenost tři výrazně odlišné aspekty: Nejniternější, vnitřní a zevní aspekt. Takže když se idea promítá do svého manifestování, promítá se simultánně a synchronně z pozice svých tří aspektů: Duchovního, duševního a fyzického neboli z aspektů nejniternějšího, vnitřního a zevního. Simultánně a

synchronně s tímto procesem jsou tímto promítnutím vybudovány tři zcela odlišné formy či těla či nositele. Jedna forma či tělo se vybuduje v duchovním světě z elementů jeho duchovního prostředí; jedna forma či tělo se sestrojí v intermediálním světě z elementů jeho vlastního prostředí a jedna forma či tělo se vytvoří ve fyzickém či přírodním světě z prvků jeho přírodního prostředí. Tato těla pak nesou specifický aspekt ideje toho jedinečného a specifického elementu z Pána Ježíše Krista. Jelikož každý prvek a jeho idea není pouze jedinečný ve své povšečnosti, nýbrž i v každém ze svých specifických aspektů, každý nositel či každá forma či každé tělo, co s nimi souvztahí, jsou také unikátní a neopakovatelné.

Takže každý aspekt ideje toho dotyčného prvku odráží strukturu svého zdroje. Takže má svůj nejnižší neboli duchovní stupeň, interionní či duševní stupeň a zevní či venkovní stupeň. Z těchto zvláštních stupňů se budují jednotlivé úrovně sentientní mysli té formy či těla či nositele. Z duchovního stupně je vytvořena Nejnížší duchovní mysl; z intermediálního či duševního stupně vzniká vnitřní mysl čili mentalita neboli duše a z nejzevnějšího stupně je vybudována vnější mysl. Toť geneze narození jakékoliv sentientní entity v pozitivním stavu Stvoření a jeho multivesmíru.

Důležitá záhada, která se má zde vzít v úvahu, je v tom, že projekce jakékoliv ideje jakéhokoliv elementu Přirozenosti Pána Ježíše Krista do Jeho/Jejího Stvoření – procesu zvnějšnění produkuje simultánně a synchronně zrození ne jednoho jedince, nýbrž tří. Jeden je narozen v duchovním světě; jeden se rodí v intermediálním světě a jeden ve fyzickém či vnějším světě. Každý jedinec nese se sebou specifický aspekt ideje toho elementu. Jelikož tyto aspekty vyvěrají z téže ideje téhož elementu, souvztahí tři jedinci jeden s druhým a jsou spojeni jeden s druhým. Všechny jejich funkce se stanou synchronními a simultánními, přesto však každý z nich v tutéž chvíli žije jedinečným a odlišným životem. Nejsou totožní a žádný z nich nemůže být nahrazen druhým. Vždyť každý představuje docela odlišný a velmi jedinečný aspekt ideje toho elementu. Proto tedy nemohou nikdy být stejnými, identickými ani se nemohou nahrazovat jeden druhým.

Avšak ve skutečnosti, ve vztahu jeden k druhému, fungují jako – podle rčení lidských tvorů – duchovní rádci. Ideje duchovní mysli a duchovního světa jsou přijímány jedincem, který se narodil v duchovním světě. Transformace těchto idejí do specifické duševnosti je sdílena tím jedincem, co se narodil v intermediálním světě. A zpřítomněné, zpředmětněné účinky, chování a postoje komunikuje jedinec, narozeným ve fyzickém či zevním světě. Toto je způsob, jak jsou mezi sebou spojeni a jak si vzájemně radí a navzájem se podporují.

V pozitivním stavu Stvoření a jeho multiverzu jsou si tito jedinci jasně vědomí jeden druhého a neustále koordinují svou práci způsobem co nejkrásnějším, nejproduktivnějším a co nejkonstruktivnějším. Jsou nazýváni opravdovými, bezprostředními bratry a sestrami. Všichni ostatní jedinci, co se narodili z nějakých jiných idejí rozličných elementů Přirozenosti Pána Ježíše Krista, se také nazývají bratry a sestrami, byť ne bezprostředními, neboť ty ideje přece jen přišly ze stejného zdroje.

Nuže toto je uspořádání, které existuje v pozitivním stavu. Ale co s procesem smrti, znovuzrození, vzkříšení, transfigurace a transformace ? Zdalipak existují takové procesy v pravém Stvoření ?

V pravém Stvoření existují souvztahné faktory k těmto pojmům, které mají odlišný význam i jiné spoluoznačení. Vztahují se k velmi důležitému faktu interakce, existující

mezi nositeli idejí zmíněných elementů a jejich Absolutním zdrojem čili k interakci, existující mezi Absolutním stavem a stavem relativním.

Je třeba, abyste si pamatovali, že prvek ve svém původním prameni – tím, že jde o absolutní zdroj – je v absolutním stavu a kondici. Díky tomuto faktu se přirozenost a obsah toho elementu nikdy nemůže vyčerpat. Ani se nemůže vyčerpat jeho idea, jelikož je absolutní kvůli Povaze svého Zdroje. Avšak je přinášena do relativních okolností, neboť její nositel či forma jsou vybudovány z elementů prostředí, které byly specificky stvořeny za tím účelem – zaopatřit nositele ideje příslušného elementu. Jelikož je stvořeno, nemůže být prostředí i se svými prvky nikdy absolutní. Takže povšechnost a úplnost povahy této ideje a tohoto prvku se nemůže doručit nositeli simultánně a synchronně. Na místo toho se idea projevuje v té nádobě či její formě nebo v jejím těle či nositeli v postupných, progresivních krocích. Tento proces odráží to, co je vám známo jako princip duchovní progresse.

Pokud si vzpomínáte, ten princip tvrdí, že když jednou jakýkoliv krok či stav vyčerpá svou užitečnost a doslouží svému účelu, pak je ten krok zakončen a nový krok a stav vstupuje do jsoucna a bytí. Budete-li aplikovat tento princip na právě teď probíraný předmět, pak uvidíte, že každý jedinec čili nositel čili kontejner ideje toho elementu ve své specifčnosti žije od jednoho kroku k dalšímu. Jeho život v každém momentě svého manifestování odráží kvalitu, obsah i kvantitu toho specifického aspektu ideje příslušného elementu, jaký mu byl dán v souladu s jeho plnými potenciály pro uskutečnění toho aspektu v každém daném čase. Tím, že není absolutní, nýbrž relativní, je schopen ten který jedinec uskutečnit pouze něco málo z přirozenosti aspektu ideje toho elementu. A pro podmínky své relativnosti jsou potenciály každého jedince vyčerpatelné. V určitém bodě individuum pozná a projeví ten aspekt, jak jen je to v jeho silách za existujících okolnostech. Když jednou tato situace nastane, užitečnost toho individua v těch specifických podmínkách končí. Za těchto okolností nemůže déle přinášet něco z toho aspektu. Proto nastává v tom momentě konec jeho života za těch specifických okolností. Zakončení tohoto života za těch specifických okolností se může pojímat jako to, co lidští tvorové nazývají smrtí.

Ve skutečnosti však nejde o smrt, nýbrž o přechod z jednoho specifického stavu života do jiného specifického životního stavu, kde jsou podmínky úplně odlišné a zcela ve shodě s proječováním jiné kvality, obsahu a kvantity aspektu ideje příslušného elementu, obsaženého v tom kterém jedinci. Každá nová jakost, nový obsah a nová kvantita jsou hlubší, důkladnější a více obsažnější povahy než předešlé. Jak tak postupuje od jednoho kroku a stavu k druhému, nabývá jedinec větší a větší stupeň té přirozenosti. Toť stručně princip duchovní progresse.

Na konci té přechodné periody, během které se reabsorbuje jedincovo specifické zevní tělo vytvořené z příslušného prostředí, a po vykonání jeho posledního soudu je ten jedinec uveden do svého nového stavu a podmínek. Po provedení volby ohledně místa či stavu takového manifestování, přistoupí se k vybudování nové zevní formy či vnějšího těla z elementů toho prostředí, ve kterém se jedinec rozhodl pokračovat se svým životem manifestování rozličné kvality, jiného obsahu a odlišné kvantity reprezentativního aspektu ideje příslušného elementu. Proces této volby souvztáhá s procesem vzkříšení. Proces objevení se toho jedince v novém stavu souvztáhá s procesem znovuzrození. Proces získávání nové formy či nového těla souvztáhá s procesem transfigurace. Konečně pak proces manifestování úplně nové kvality, obsahu a kvantity reprezentativního aspektu ideje příslušného elementu souvztáhá s procesem transformace.

Avšak buďte si, prosím, vědomi, že v pozitivním stavu Stvoření všechny vzpomínky, zkušenosti i vše naučené během každého údobí osobního života v jakémkoliv stavu či kondici nejen že zůstávají neporušené, ale jsou přeneseny do nového života a včleněny do něj jako základ, na němž se buduje nový život. Jinak by neexistoval pocit kontinuity ani pokroku a žádného soustavného poučení. V takovém případě by pak musel každý jedinec opakovat svůj život v jedněch podmínkách zas a znova.

Takto vznikl v lidské mysli i mysli některých jiných tvorů nesprávný koncept reinkarnace. Nemajíce vůbec žádné vzpomínky představují si, že život je opakovatelný ve stejném stavu zas a znova. Bylo-li by tomu tak, pak by všichni jedinci spáchali existenciální sebevraždu, protože by neměli žádnou naději postoupit někam jinam ve svém vývoji. Nemůžete-li to, čemu jste se naučili, využít nějakým produktivním a tvůrčím způsobem, pak jsou vaše poznatky marným podnikáním. Neslouží vůbec žádnému účelu, neboť si nakonec nemůžete vzpomenout na to, čemu jste se naučili. Co pak je to za poznání? Tato situace by byla s to zabít jakoukoliv motivaci k žití, usilování i poznávání. Jedinec by skončil v naprostém zoufalství a odmítl by pokračovat v manifestování jedinečného a specifického aspektu ideje příslušného elementu.

Z tohoto důvodu – aby se zajistilo nepřetržité proudění života – má každý jedinec v pozitivním stavu dostupné všechny vzpomínky i veškerá dostižení ze života všech dřívějších stavů a podmínek, na nichž pokračuje s budováním a přidáváním nové kvality, obsahu a kvantity toho aspektu, který v sobě nosí.

Takže v pozitivním stavu to, co lidští tvorové nazývají smrtí, je něco, co se považuje za nesmírně vítanou a radostnou událost, protože se v ní vyhlašuje nový začátek, jaký má daleko vyšší duchovní obsah. Říká to jedinci, že uspokojivě završil své poslání v daných okolnostech a že je hotov je přesáhnout.

Přesáhnutí okolností, pojímané lidskými tvory jako smrt, probíhá simultánně a synchronně u všech tří individuí, nositelů téže ideje elementu, jenže ve třech výrazně odlišných aspektech. Podle své přirozenosti nikdy nemohou být od sebe separována. Jejich progrese se děje podle stejného vzoru co do síly, šíře i stupně projevení každého příslušného aspektu. Proto užitečnost jejich života na každé patřičné úrovni v jejich světech končí přesně ve stejné chvíli. V tom okamžiku všichni přesáhnou svůj současný stav a - chcete-li to tak nazvat – jsou vzkříšení, narodí se znovu, transfigurují a transformují se do odlišné úrovně. Během jejich přechodné periody jsou tito tři jedinci umístěni ve speciálním dočasném světě balance, kde procházejí procesem osobního, individualizovaného posledního soudu způsobem, jaký byl popsán v osmé kapitole této knihy. Jakmile se proces jejich zvláštního posledního soudu završí, bude jim přidělena rozličná úroveň jsoucna a bytí, v níž budou pokračovat ve svém specifickém poslání. Tento proces pokračuje na věčnost, nejsa nikdy vyčerpán díky absolutní povaze každé ideje elementu, přicházejícího z Absolutního zdroje a uloženého v každém dotyčném jedinci.

Sám skutečný proces zrodu každého individua na každé úrovni pozitivního stavu Stvoření vám není možno plně pochopit.

V duchovním světě je toto narození docíleno čistě duchovními prostředky, bez vlivu jakéhokoliv fyzického procesu. Jakmile duchovní aspekt ideje příslušného elementu je hotov k tomu, aby byl promítnut do toho světa, vyhledává nejvhodnější podmínky k zachycení se v tom světě. Obvykle se to děje tím, že se užije vztahu dvou jedinců opačného pohlaví tam již přítomných. Výsledkem jejich sexuálního poměru je zrod jejich vlastní nové ideje, která je připojena k duchovnímu aspektu ideje příslušného

elementu. Ze spojení této dvojice idejí a z elementů jejich prostředí s principy sentientní mysli – principy „materializace“ vybuduje specifická zevní forma manifestace.

V tomto ohledu slova „materializace“ se neužívá v souvislosti s hmotou. Je užito pro označení jevu vzniku nové duchovní formy - těla, do níž je umístěn ten aspekt, zkombinovaný s ideou dvou sentientních entit. Ve chvíli, kdy ten aspekt vstupuje do připravené formy duchovního těla, to tělo - forma je oživeno a stává se jedinečnou sentientní entitou, jež tímto okamžikem se stává živoucí na věky, ubírajíc se stezkou duchovního progresu způsobem shora popsaným.

Jiný způsob zrození v duchovním světě, který je velmi běžný, je přímým nadělením Pánem Ježíšem Kristem bez použití dvou jedinců opačného pohlaví. Kdykoliv se v tomto ohledu ukáže specifická duchovní potřeba – uvolní Pán Ježíš Kristus specifický aspekt určité ideje samotného Svého specifického elementu pro příslušný účel a promítne jej do duchovního světa. Užitím specifických elementů duchovního prostředí, v němž ten aspekt se má projevit, je z nich a z ideje účelu, pro které tento proces je podniknut, vybudována zevní forma manifestování. Do této formy je uložen obsah, kvalita a kvantita promítnutého aspektu ideje tohoto specifického elementu a okamžitě oživuje tuto formu. Stává se jedinečnou sentientní entitou se specifickým posláním a úkolem, pokračující na věčnost ve shodě se zákonem a principem duchovního progresu.

Ze shora popsaného zrození v duchovním světě je zřejmé, že se v tom světě nerodí žádné děti v lidském smyslu toho slova. V tom světě nově narození jsou nazýváni dětmi jenom díky svému novému počátku a protože začínají svůj život na úrovni nejnižšího stupně manifestování aspektu, který nosí. Nicméně, co do zevního zjevu, jeví se jako úplně dospělí a jsou dospělí. Jiným, co se dívají zpovzdálí, mohou se jevit jako malé děti, aby se tak odrážely souvztažné faktory jejich současného duchovního stavu a úrovně jejich duchovního pokročení. Avšak při kontaktu tváří v tvář jeví se úplně dospělými již od samého momentu jejich obživení či narození.

V intermediálním světě je proces zrození poněkud jiný. Když už je duševní neboli intermediální aspekt ideje příslušného elementu hotov k promítnutí do toho světa, nejdříve zkoumá nejvýhodnější pozice a vyhledává dvě sentientní entity opačného pohlaví, jež jsou co nejvíce sladěny a použitelné pro tento účel.

Zatímco v duchovním světě je utvoření zevní formy či těla manifestování toho aspektu ideje příslušného elementu okamžitou událostí – díky procesu projevování vlastních idejí sentientními entitami – existuje v intermediálním světě určitá perioda čekání, než k takovému procesu dojde. Ve skutečnosti jsou v tom světě přítomné elementy materializace zkombinovány se zevní kombinací elementů prostředí, užitých pro budování toho těla. Tělo je budováno a připravováno pro přijetí toho aspektu pomocí speciálního genetického a duševního procesu. Tento proces není s to způsobit okamžitou materializaci a objevení se toho těla, jak je tomu v duchovním světě.

Jakmile je toto tělo na určitém stupni svého vývoje, vstoupí aspekt ideje příslušného elementu do toho těla a ožíví je. V momentě této vivifikace rodí se nové individuum. Kvůli určitému malému ohraničení ve vývoji toho těla rodí se individuum v rozpoložení, které souvztaží s tím, co lidští tvorové nazývají rannou dospělostí nebo velmi pozdním jinošstvím. Takže v tomto světě je zapotřebí určitého fyzického a duševního růstu velmi krátkého trvání, pro přizpůsobení možnosti plného manifestování příslušného aspektu. V tomto ohledu ani v tomto světě se nerodí děti.

V zevním či přírodním světě Stvoření se narození dociluje více zevními prostředky. Když jednou nejzevnější aspekt ideje příslušného elementu je hotov k tomu, aby se projevil ve fyzickém světě, přivedou se dva jedinci opačného pohlaví k sexuálnímu spojení. V procesu jejich spojení se narodí patřičná idea nejvhodnější formy. Ta idea se použije k extrahování nejvýhodnějších genů z těch dvou individuí. Ty geny jsou zkombinovány speciálním genetickým a důmyslným procesem se zevním aspektem ideje příslušného elementu. V této zkombinované kondici vyvine ten aspekt svou vlastní zevní formu manifestování. Tento proces trvá přibližně devět dnů (a ne devět měsíců, jak je to v případě lidského narození). Na konci devátého dne je tělo oživeno a narodí se nový jedinec. Kvůli zapojení fyzického a vnějšího do tohoto procesu, začíná nově narozený jedinec na úrovni, jakou by lidští tvorové mohli považovat za rané jinošství neboli velmi pozdní dětství. Opět – podle lidských termínů – žádné děti se nikdy nerodí ve fyzickém vesmíru.

Žádný z těchto krátce popsaných procesů narození se netýká lidské - živočišné formy rození, která užívá ženské lůno pro vývoj plodu, do něhož později vstupuje specifický duch. Žádný ze shora vyličených procesů narození neprodukuje jakkoli neznalé či nevědomé, bezmocné jedince, jak tomu je v případě narození lidských tvorů. Všichni jedinci na všech třech úrovních se rodí s plným vědomím a s plným věděním svého účelu a poslání, pro které se narodili. Téměř okamžitě se chopí svých funkcí.

Situace s procesem narození v zóně vymístění a na planetě Nula je úplně jiná. Jak si vzpomínáte z historie pseudotvůrců, tito původně používali genetický materiál, zanechaný prvními lidmi žijícími na planetě Země. Z toho genetického materiálu, v kombinaci s jejich vlastními ideami negativní povahy, zfabrikovali četné životní formy, včetně lidských tvorů, které speciálně zaopatřili reproduktivními orgány. Vědouce, že nemohli využít žádné ryzí ideje žádných elementů a jejich aspektů, vycházejících z pozitivního stavu, to jest ze Stvořitele – Pána Ježíše Krista, museli pseudotvůrci zosnovat nějaké velmi zamotané prostředky, jakými by mohli do nekonečna zaručit plození a rozmnožování všech čijících i nesentientních druhů. Jak již víte a jak se mnohokrát dříve uvedlo, účelem zde bylo produkovat život, jaký by se odvozoval ze zdroje jiného, než je Stvořitel, jehož jméno tenkrát bylo Pán Bůh Nejvyšší.

Chcete-li dát začátek životním formám nebo nádobám či nositelům života, které by schraňovaly a projevovaly něco, co nepřichází z původního a ryzího zdroje života, pak se nemohou za tímto účelem použít žádné ideje elementů toho zdroje. Kdybyste se pokusili použít takové ideje, pak by jste způsobili produkci pouze pozitivních životních forem, které by nesly specifickou přirozenost svého zdroje v zevních podmínkách. Ježto ta Přirozenost je absolutně pozitivní, je i jakýkoliv nositel jakéhokoliv aspektu z té Přirozenosti také pozitivní. Pro toto uspořádání bylo nutno vymyslet úplně jiné prostředky produkce nových sentientních i nečijících životních forem, aby tak docházelo k nepřetržitému zásobování celé řady negativních sentientních entit a lidských tvorů, které by negativní stav mohl užívat v procesu svého hlavního účelu – vésti válku s pozitivním stavem a nakonec zničit pozitivní stav a jeho Stvořitele.

Problém, jakému čelili pseudotvůrci v tomto ohledu, byl v tom, že zpočátku museli používat genetický materiál dostupný v té době. Složení toho genetického materiálu bylo pozitivní. Nic neexistovalo v jeho obsahu, co by bylo negativní povahy. Takže prosté užití toho materiálu bez jakéhokoliv pozměnění by produkovalo jenom pozitivní životní formy.

Pseudotvůrci však věděli, že jakákoliv životní forma či nositel života ve stavu svého bytí naživu udržuje ten život a je naživu ideou svého vlastního zvláštního života.

Původně idea vždy přicházela ze Stvořitele a, později, z kombinace Stvořitelových idejí a dvou pozitivních entit opačného pohlaví. Konec konců, životní idea funguje jako katalyzátor pro jakýkoliv genetický materiál, aby byl naživu v jakékoliv formě a kondici, jakou má ta idea. Z tohoto důvodu začali aktivátoři negativního stavu a obyvatelé zóny vymístění vytvářet odlišné typy idejí. Obsah těchto idejí byl v rozporu s obsahem jakékoliv ideje, přicházející od Stvořitele. Vyvěrali z odmítnutých idejí pozitivního stavu spadlých do zóny vymístění. Typu těchto idejí bylo použito při ožívování forem a nositelů života v kombinaci s dostupným genetickým materiálem.

Jakmile pseudotvůrci uspěli s tímto procesem, vešly do svého jsoucna a bytí docela nové životní formy, jež neobsahovaly nic, co by se odvozovalo z pozitivního stavu, až na minimální obsah pozitivního genetického materiálu, nutného pro poskytování podpůrného systému pro jejich nositele či nádobu.

Tím, že nebyli schopni, ba ani ochotni používat jakékoliv ideje přicházející z pozitivního stavu v procesu fabrikování sentientních i nesentientních životních forem, vymysleli pseudotvůrci odlišný typ procesu zrození pro všechny v doméně zóny vymístění, ve všech jejích peklech a na planetě Nula. Zfabrikovali tak zvané reprodukční orgány značným modifikováním a pozměněním sexuálních orgánů, které byly původně vytvořeny z pozitivních idejí tvořivosti. Tyto reprodukční orgány měly zajistit trvání všech vhodných druhů, které by se osvědčily jako spolehlivý nástroj pro šíření negativního stavu. Takže poprvé byl ustanoven odlišný proces rození, jaký nepotřeboval přímou účast žádného aspektu Stvořitele pozitivního stavu.

Z těchto nově zfabrikovaných životních forem byla ustanovena odlišná a velmi speciální genetická zásobárna, která zaopatřuje veškerou zónu vymístění nutným negativním materiálem, potřebným ke kombinaci s každou ideou, jež se vyskytne jako výsledek pohlavního styku dvou negativních entit. Účelem takového sexuálního spojení je dát zrod představě o daleko více účinnějším udržování, pokračování a vzkvétání negativního stavu a života v zóně vymístění. Taková idea je zkombinována s tímto novým genetickým materiálem a ta kombinace vytváří procesem podivných magických a souvztažnostních prostředků zvláštní zevní nádobu či schránu, do které se umístí, tímto ji oživí, a tak dává zrod nové jedinečné negativní sentientní entitě.

Tot' způsob jakým se provádí proces rození po celé zóně vymístění. Ve většině případů všechny životní formy, produkované v peklech, jeví se v dospělé formě. Nicméně toto není obecným pravidlem. Některé jsou produkované ve formě malých dětí, které však mají plnou znalost účelu svého pseudoživota. Důvodem, proč jsou produkované ve formě malých dětí, je to, že tak mohou působit proti pozitivní významnosti, s jakou koresponduje dětská forma v pozitivním stavu.

Jak víte, hlavním souvztažnostním faktorem všech malých dětí na planetě Nula a také z pozice pozitivního stavu, kde se někteří dospělí zpočátku jeví jako děti, je pozitivní vědomí nevinnosti. Nevinnost je čistota stavu, v jakém členové pozitivního stavu žijí. Jelikož Absolutním zdrojem jejich života je Stvořitel – Pán Ježíš Kristus, je On/Ona v Absolutním stavu Absolutní nevinnosti. Takže, aby mohl protiřečit a ničit pozitivní spoluvýznačnost stavu nevinnosti, fabrikuje negativní stav své vlastní děti, jež odrážejí svým co nejvíce zlým, zlomyslným, podvodným, vychytralým a manipulativním chováním a postojem jeho pravý opak. Tyto životní formy v zóně vymístění jsou nejhoršími mezi nimi všemi. Dejte si pozor na tento fakt ! Není náhodné, že některá novorozeňata na planetě Nula již od samého okamžiku svého narození se zdají být tak negativní a způsobují tolik problémů svým fyzickým rodičům. Tyto druhy kojenců jsou inkarnací z inventáře dětí či jejich idejí z pekel. Fakt této situace se odráží v následujícím údaji v „Bibli Svaté“, Žalm 58:4-6:

„Daremní se odcizili lůnu,
Na zcestí hned od narození, mluví lži.
Jejich jed je jedem hada;
Jsou jako hluchá kobra, která si zacpe svoje uši,
Nedbajíc hlasu zaklínačů,
Byť by zaříkávali sebedovedněji.“

Tedy tak se popisuje ve vnitřním smyslu těchto veršů ohavná povaha těch pekelných dětí, jež byly a jsou fabrikovány za jediným účelem – zničit posvátnost nevinnosti.

Přes 95 % povšechnosti negativních životních forem je fabrikováno z materiálu, vytvořeného relativními pseudotvůrci. Vše, co je reprodukováno relativními bytostmi, je vždy samo relativní. Proto svou podstatou je ten materiál relativní a zároveň má pouze negativní spoluoznačení.

Naproti tomu, zbývajících 5 % součástí, používaných v procesu rození těchto individuí v zóně vymístění, přišlo původně od Stvořitele jako Zdroje každého života vůbec. Avšak méně než dotyčných 5 % je před inkorporováním do tohoto procesu úplně modifikováno a pozměněno. Je v nich odstraněn jakýkoliv náznak pozitivnosti a ponechává se jen jiskřička života schopná zažnout a udržovat plamen zdánlivého života v těchto zfabrikovaných či zrozených jedincích. Pojímání této jiskry je pak překrouceno, zfalšováno a zprzněno, takže tito jedinci nemají vědomí něčeho pozitivního, dobrého a pravdivého. A nejen to: Jsou uzpůsobeni věřit a přijímat dvě hlavní nepravdy: První: Neexistují žádné jiné typy či formy nebo styly života než ty, jakými žijí a jaké mají. Druhou: Jejich typ života je pozitivní a dobrý a vše ostatní, existuje-li to vůbec, je povahy negativní, protivné, falešné a zlé.

Ježto veškerá zóna vymístění nemá přímé zkušenostní ponětí toho, jak vypadá život v pozitivním stavu, nemají nic k porovnání. Vše, s čím mohou něco porovnávat, je to, co prožívají v rámci života v zóně vymístění. Tato zkušenost sestává z rozličných stupňů zla a nepravd. Vše se vnímá z toho nejzevnějšího, povrchního stupně jakékoliv součásti zla a nepravdy až do jeho „nejnižšího“ – jejich „nejniternějšího“ neboli nejvíce zlého a nejvíce nepravdivého pseudovnitřního stavu.

V tomto ohledu, jakmile se nějaká idea produkuje za účelem svého zrození, neboli aby se stala negativní sentientní entitou, má své vlastní tři aspekty či komponenty: Nejnižší (což je tím nejniternějším negativního stavu), intermediální čili jeho vlastní negativní duševnost a jeho nejzevnější čili nejzevniternější aspekt. Z těchto rozmanitých aspektů je vybudována pseudomysl negativních entit: Z toho nejnižšího je vybudována jejich pseudoduchovní niterná mysl; z intermediální součásti je vybudována jejich pseudovnitřní mysl čili pseudo-duševnost; a z vnějšího aspektu je vybudována jejich pseudovnější mysl.

Když se taková idea promítá do svého zrození, pak se promítne simultánně a synchronně z pozice všech svých tří komponent. Tak se narodí simultánně a synchronně tři individua: jedno se narodí v peklech, která jsou tím pseudoduchovním, tím nejnižším v zóně vymístění. Tato oblast je přímým opačným faktorem duchovního světa čili nebes pozitivního stavu Stvoření. Další jedinec se rodí v intermediálním světě zóny vymístění, který odpovídá – v negativním smyslu – intermediálnímu světu pravého Stvoření. Třetí jedinec se rodí ve fyzickém světě zóny vymístění, jež je umístěna v negativně souvztažné blízkosti fyzického světa pravého Stvoření. Jak vidíte posud, existuje paralela vývoje tohoto procesu s procesem, probíhajícím v pozitivním stavu Stvoření. Až na to, že vždy má úplně negativní konotaci.

Je však přidána k té negativní ideji jedna další komponenta. Ve skutečnosti je ta komponenta uměle naložena na původní tři komponenty té ideje, nesoucí souhrn plného obsahu těchto součástí. Jakmile se integruje do této ideje, pak se synchronně a simultánně promítne do fyzického zrození na planetě Nula ve formě lidské bytosti. Takže v procesu rození v zóně vymístění namísto třech individuí zrodí se čtyři. Toto uspořádání negativního stavu je nutnou podmínkou, má-li se udržovat typický lidský život funkčním a naživu. Jelikož každý z těchto čtyř jedinců vzešel ze stejné ideje, jsou vzájemně spojeni a na sobě závislí. Ve vztahu k druhým fungují spolu se svými pseudospolečníky, vytvořenými z maskulinních nebo femininních aspektů té ideje, jako počáteční či primární „stíny“ všech ostatních.

Nyní poprvé máte jasné ponětí o tom, jak došlo ke vzniku „stínů“. Samozřejmě pro ně v negativním spousoznačení tito jiní jedinci, odvození ze stejné ideje, nejsou stíny, ale pravými duchovními rádci a bratry i sestrami. Krmí se navzájem zly a falešnostmi různého stupně, každý ze své vlastní pozice, vlastního stavu a místa.

Aby se tato situace vyvážila – zvláště s ohledem na planetu Nula – vždy, kdy se narodí lidský tvor (až do 1. července 1988), pocházející z výše popsané kombinace – pošle Pán Ježíš Kristus dobrovolníka z pozitivního stavu, který se vtělí na planetě Nula současně s dotyčným jedincem. Avšak je nutno, abyste toto tvrzení chápali ve smyslu kvalitativním, nikoliv kvantitativním. Jinými slovy: Zrod jedince na planetě Nula, který přichází z negativního stavu, nemusí být vyrovnán jedinci, kteří se vtělují z pozitivního stavu, v poměru jeden na jednoho. Jeden dobrovolník z pozitivního stavu kvalitou své dobroty a pozitivnosti může odpovídat mnoha tisícům ba milionům jedinců příšlým z negativního stavu. V tomto ohledu – kvantitativně – počet jedinců, přicházejících z pozitivního stavu ve srovnání s počtem těch, co přicházejí ze stavu negativního, je velmi nízký, a jak jste si vědomi, stává se stále nižší a nižší každou minutou až do dne, kdy již žádná taková inkarnace z pozitivního stavu není již déle dovolena. Ať se zopakuje znova: To datum bylo 1. července 1988, ve 3:08 hodin, odpoledne, (15:08) – tichomořského letního času.

Všichni jedinci na všech úrovních zóny vymístění, zrození ze zmíněné ideje, se stávají pravými „stíny“ dobrovolníka, jenž se vtělil na planetě Nula z pozitivního stavu za účelem blokování jeho činnosti a poslání co nejvíce. Tedy každý jedinec, narozený v negativním stavu, to jest v zóně vymístění, výše popsaným procesem, je narozen na nejmenší úrovni zla a nepravdivosti stavu, v němž se narodil. Pro dvojí relativnost jeho přirozenosti (dvojí proto, že nevzešel z Absolutního zdroje), specifičnost jedincova jedinečného projevu jeho vlastního zla a nepravd se v určitém bodě vyčerpá.

Usilováním všech v negativním stavu je získat co největší stupeň zla a falešnosti. Ježto to považují za dobré a pravdivé, žijí v iluzi, že čím více se stanou zlymi, čím většího stupně nepravdy docílí, tím jejich život a pozice v rámci hierarchie jejich pekelné organizace budou lepší. Z tohoto důvodu, jakmile pocítí, že přispěli tak mnohým zlem a tak mnohou nepravdou, jaké jen byli schopni produkovat v zájmu obecného zla a nepravdy na úrovni, kde byli původně narozeni, jsou hned na trvalo odstraněni z té oblasti. Obvyklý způsob odstranění je nějakými násilnými prostředky. V lidských termínech tyto prostředky souvztaží s něčím, co se může srovnat se zabitím, vraždou či zamordováním. V tomto ohledu zakouší tito jedinci smrt a skutečně umřou.

Avšak hned po smrti, či brzo po ní, jsou vzkříšeni v oblasti, jejíž povaha sestává z větších zel a falešností, než tomu bylo v předešlé oblasti. Po vzkříšení se znovunarodí v nové formě, jež je v souladu v povahou toho nového světa. Takže jsou transfigurováni ve všech aspektech svých osobností, aby se tak přizpůsobili přirozenosti nového světa. Jakmile se proces transfigurace ukončí, následuje proces

transmogrifikace, během kterého se úplně přemění v obraz a podobu zel a nepravd, jakými se vyznačuje život jejich nového světa. Takto přibližně či obdobně probíhá tento proces v zóně vymístění u všech jejich individuí a tvorů od doby aktivace negativního stavu a jeho obyvatelstva. Bude pokračovat tímto nebo podobným způsobem tak dlouho, dokud existuje negativní stav.

V počátečním období je po objevení se v novém světě u všech těchto individuí paměť z jejich předešlých životů zachována. Avšak postupně se v procesu jejich transmogrifikace tyto vzpomínky ztrácejí a jedinci si vědomě přestanou pamatovat cokoli o svých bývalých zkušenostech. Tímto faktem se v procesu zapomínání buduje jejich nevědomí. Toto nevědomí postupně nabývá v jejich mysli většího a většího stupně. Důvod, proč jedinci v negativním stavu jsou tak uzpůsobeni, aby měli nevědomé procesy a nevěděli nejen o prožívaném dříve, nýbrž i o existenci pozitivního stavu, je v tom, že v každé předešlé existenci se nacházeli se v podmínkách zla a nepravd menšího stupně. Ve srovnání s jakoukoliv běžnou situací, v jaké žijí v tom kterém okamžiku, vzpomínky menšího stupně zla a nepravd by je mohly stáhnout zpět do toho způsobu chování, postojů a činnosti, jaký byl v souladu s dřívějším stupněm. V tomto případě jde o nebezpečí zkažení jiných v novém světě, nemajících vědomou znalost nějakého menšího stupně zla a nepravd. Též přežití takového jedince by bylo ohroženo, neboť tam nikdo nemůže mít méně, než na co byl navyklý a co se považuje u nich za zdroj samotného života. Skrytější a záhadnější důvody pro nevědomé procesy a nevědění u všech v negativním stavu jsou v tom, že existuje určitý stupeň nepatrné, téměř nezjistitelné dobroty ve stavu menšího zla a menší falešnosti, než jaký nařizuje požadavek jedincova vlastního stavu.

Jak vidíte, v porovnání s někým, kdo je ve větším zlu a ve větší nepravdě, ten, kdo je v jejich menším stupni, se může jevit jako dobrý. Takže existuje nebezpečí pro jedince v negativním stavu, že by mohli objevit koncept dobroty. Logika takového objevu leží ve faktu, že možno snadno přijít k závěru, že když existuje stav menšího zla a menší nepravdy, pak se může usoudit o existenci jiného stavu, který je ještě méně zlý a nepravdivý. A když takový stav existuje, pak musí být i stav, jaký je ještě dále od zla a nepravdy, než byla předešlá kondice. A v určitém bodě by mohla by tato logika přivést k závěru, že existuje úplně odlišný stav, v němž nevládne žádné zlo a žádná nepravda. Samou svou povahou může každá sentientní entita bez ohledu na to, jakou má strukturu, být zvědavá a zatoužit prožít takový stav. Zvědavost a touha této povahy může dovést k touze a potřebě dostat se ven z negativního stavu a konvertovat do stavu pozitivního. Toť jeden z hlavních důvodů, proč existují nevědomé procesy, ignorance a skryté či potlačené vzpomínky po vší zóně vymístění.

Naproti tomu, všechny čijící entity negativního stavu jsou upovědoměny o existenci jiných oblastí, světů a domén negativního stavu, jež jsou ve větším stupni zla a nepravd, než jaké jsou tam, kde se nacházejí nyní. A ačkoliv nemají dovoleno navštívit ty světy či oblasti přímo, aby obyvatelé těch krajín nebyli kontaminováni jejich poněkud menším stupněm zla a nepravd, přece jen jsou motivováni touto zvláštní vědomou znalostí, jak usilovat o to stát se horšími a být ve větším stupni nepravd.

Jak vidíte z tohoto uspořádání, žádná jednotlivá osoba nikdy neprožije reinkarnaci do stejné oblasti zóny vymístění, v níž dříve žila před svou smrtí. Dokonce i ze stanoviska zóny vymístění je pojetí reinkarnace úplně nesprávnou, nereálnou koncepcí.

Výše vylíčená situace v zóně vymístění existovala mnoho milionů let. Kvůli těmto okolnostem nikdo nebyl schopen konvertovat do pozitivního stavu. Nikdo nikdy, až na tajné agenty pozitivního stavu, jež byli jinými vnímáni jako zlé entity, nevyšel ven z pekel. Tato situace, stejně jako doslovný smysl „Bibli Svaté“ vytvořily u mnohých

dojem, že když někdo vstoupí do pekel v procesu sebeodsouzení, nebo kdokoliv žije v peklech – s výjimkou tajných poslanců pozitivního stavu – nikdy se nedostane ven a zůstane tam na věčnost. Avšak inkarnace Stvořitele Boha Nejvyššího ve formě Ježíše Krista do zóny vymístění cestou planety Nula tuto situaci navěky pozměnila. Předvoje z pozitivního stavu byli rozestaveny po vší zóně vymístění za účelem proklamace Evangelia spasení skrze Pána Ježíše Krista. Činnosti těchto předvojí zintenzívněly mnohonásobně, zvláště od chvíle, kdy Nejvyšší inkorporoval a vpojil všechny elementy, získané ze zóny vymístění a planety Nula do Své Přirozenosti.

Tato revoluční změna v Přirozenosti Pána Ježíše Krista nejen ochraňuje všechny poslance pozitivního stavu, kteří dobrovolně zaujali pozice v těch předvojových baštách, od jakéhokoliv nebezpečí přicházejícího od vražedné bandy pekel a zároveň chrání negativní entity před poraněními z přítomnosti těchto pozitivních agentů v jejich doméně, nýbrž také dovoluje Pánu Ježíši Kristu objevovat se přímo a osobně v jakékoliv oblasti pekel. Touto situací se vytvořily příznivé podmínky pro možnost konverze těch jedinců, kteří jsou v peklech a jsou hotovi obrátit se.

Hotovost k obrácení se je určena faktorem odplaty za každý zlý a nesprávný čin. K jakémukoliv stupni zla a nepravdy neodlučně patří jeho hodnota či odměna. Toto je přirozeností jakéhokoliv života. Totéž platí i pro pozitivní stav. Hodnota i odměna jsou inherentní přirozenosti dobra i pravdy. Každý zlý a nesprávný čin určuje svoji zlou a nesprávnou hodnotu či odměnu. Činy dobra a pravdy vytváří dobrou a pravdivou hodnotu a odměnu. V tom je řád a struktura Stvoření a zóny vymístění.

Jakmile je jedinec odměněn za své činy a je hotov postoupit k dalšímu kroku svého života, pak než pokročí dál, projde přechodnou fází přípravy pro další krok. V tomto procesu této přechodné periody – před ujetím se nové role či pozice v dalším kroku, avšak po té, co byla udělena a plně prožita odplata a odměna – se takový jedinec stává hotovým pro konverzi do pozitivního stavu. Během přechodné periody platí jen jeden zákon: Zákon milosrdenství a odpuštění Pána Ježíše Krista. Všechny ostatní zákony jsou v tomto mezidobí nefunkční.

Takto zůstává Pán Ježíš Kristus absolutně spravedlivý, nezasahující do procesu odměny či odplaty, jaké právem patří každému v důsledku zvolených aktivit; a zároveň zůstává absolutně milosrdný a odpouštějící, nabízející každému příležitost konvertovat do pozitivního stavu před tím, než přijme život v dalším stupni pokročení.

Tato situace neexistovala však před inkarnací Nejvyššího ve formě Ježíše Krista na vaší planetě i v ostatních oblastech zóny vymístění. Byla postupně, velmi opatrně a pomalu uvedena po návratu Ježíše Krista z vaší planety. Úplné zavedení těchto podmínek ve skutečnosti nezapočalo dříve, než byla zrušena lidská éra v intermediálním světě duchů a všechny negativní mocnosti byly zatlačeny zpět do své vlastní domény a na planetu Nula. Pokud si vzpomínáte, toto se nestalo do doby odpovídající ve vašich časových pojmech roku 1982.

Další bod, který je třeba si uvědomovat o zóně vymístění a všech jejích peklech, je ve faktu, že než tato situace byla ustanovena, trvalo jsoucno a bytí všech oblastí zóny vymístění a jejích pekel jakožto i planety Nula, po dobu mnohých eónů (počítáme-li to v termínech vašeho časového ponímání). Vidiš, Petře, k žádným změnám v podmínkách pekel nedošlo po mnoho eónů. Vše bylo stejné. Během té časové periody nikdo v peklech nekonvertoval do pozitivního stavu. Nejen že se nikdo neobrátil do pozitivního stavu, ale takový akt byl docela nemyslitelný a zcela nemožný prostě proto, že žádný opodstatňující podklad pro takovou možnost neexistoval. Jak víte, pouze Pán Ježíš Kristus může obrátit kohokoliv. Avšak Pán Ježíš Kristus v té

době nebyl Pánem Ježíšem Kristem přítomné doby. Byl tenkrát Nejvyšším, kdo neměl ve Své Přirozenosti nic ze zóny vymístění ani z planety Nula.

Tedy, jak se shora uvádí, za té situace dojem, jaký měli a ještě mají lidští a jiní tvorové v peklech, je, že ten, kdo je zatracen či sám sebe odsoudí k pobytu v peklech nebo je počátečně narozen v peklech, se nikdy nemůže z pekel dostat ven. Žije-li se v peklech po eony, pak nelze nabýt jiného dojmu, než že se tam bude žít navěky, bez jakékoliv možnosti osvobození z toho stavu. Tento dojem je ovšem posílen četnými doslovnými údaji v „Bibli Svaté“, kde se jasně naznačuje, že tak tomu vskutku je, a že je to pravou realitou.

Co si většina z vás doposud nepovšimla je, že Bible byla psána během doby, kdy tento dojem byl správný. Jediné, co se Bible předvíдалa, bylo to, že se narodí Spasitel na tomto světě, který vykoná velmi důležitý akt spásy všech, kdo ten čin spásení přijmou. Avšak Bible ve svém doslovném smyslu neříká, v čem přesně spočívá ten akt spásy, jaký je jeho rozsah a jak a na koho se vztahuje. Jelikož Bible byla napsána na vaší planetě, bláhově se usoudilo, že tento čin spásení je omezen a platí pouze vůči lidským tvorům na vaší planetě. Toto bylo povoleno, protože, jak vidíte, nic nebylo tenkrát zbudováno, co by poukazovalo, že by taková možnost mohla existovat někdy v budoucnosti. Pamatujte si, že pravý proces spásení či konverze sentientních entit v peklech nemohl započít před r.1982 a plně se uplatnit dříve, než se Nejvyšší stal povšechností Pána Ježíše Krista (ke konci roku 1987).

V meziúdobí, po odchodu Pána Ježíše Krista z planety Nula a během procesu hybridizace a fúze zmíněného těla - masa, bylo podniknuto mnoho jiných přípravných prací, potřebných k tomu, aby mohlo dojít k procesu tak masivní konverze. Především bylo nutno stvořit novou nebeskou společnost; bylo třeba otevřít Novou školu. Pro všechny účastníky této nové společnosti a Nové školy bylo nutno stvořit docela nový vesmír; bylo nutno podniknout rozsáhlou výchovu a převýchovu všech účastníků té nové společnosti a Nové školy; bylo třeba vybudovat a otevřít zcela novou oblast mezi pekly a intermediálním světem a opatřit ji personálem, náležitě specificky vycvičeným pro ten účel. Za tím účelem bylo třeba zvěstovat Nového zjevení. A mnoho jiných věcí bylo nutno vykonat a zavést, věci, které jsou docela nad váš rozum. Většina těchto věcí byla dokončena do roku 1982 a ostatek byl dokonám koncem roku 1987. Vyvrcholením všech těchto událostí byla transmise této dávky Nového Zjevení. A toto završuje okruh tohoto časového cyklu.

Takže není divu, že všichni lidé, lidští a jiní tvorové, dokonce i pozitivního stavu, až do této chvíle měli dojem, že octneš-li se jednou v jakékoliv pekelné oblasti, zůstaneš tam navždy.

Tváří tvář revolučním změnám existuje nyní pro členy negativního stavu odlišný spoluvýznam pojmů narození, smrti, vzkříšení, znovuzrození, transfigurace a transformace ve srovnání s tím, co prožívali dříve v rámci své vlastní zóny vymístění. Tato konotace se vztahuje na proces jejich konverze do pozitivního stavu.

Jak si vzpomínáš, Petře, byl jsi obviněn některými členy Swedenborgiánské církve z toho, že ve tvém pojmání je snadné obrátit do pozitivního stavu dokonce i nejzlejšího a nejnegativnějšího ďábla či satana či démona a koho jen tam nemáte v peklech. Obvinění mělo na mysli, že vlastně na tom nic není být ve zlech a nepravdách, když se pak můžeš od nich prostě odvrátit a tím věc končí – jsi spasen. V okamžení, mávnutím magického proutku jsi přeměněn z ďábla temnot v anděla světla. Toto odůvodňování je hrubou vulgarizací procesu konverze. Nikdo z vás nemá ani nejmenší tušení o všech věcech, které jsou zahrnuty v tomto procesu. Tento

proces přesahuje jakoukoliv úroveň vašeho chápání či schopnosti pochopit, kam to vše vede.

Prvním krokem v tomto procesu je hotovost toho kterého zvláštního individua podle popsaného shora. Když se ustanoví jeho hotovost, je pak ten jedinec veden (po té, co vyjádřil svou touhu být obrácen) krůček za krůčkem ven z pekel. Tyto kroky sledují obrácené pořadí. Z největšího stupně zla a nepravd k jejich nejmenšímu stupni, dokud se nedojde ke speciální oblasti mezi pekly a intermediálním světem. Ta oblast je ve stavu neutrálnosti.

Co si nikdo neuvědomujeme je to, že během obrácené procedury, jak tak jsou otevírány na každém kroku menšího stupně zla a nepravd brány paměti o všech dřívějších stavech, jedinec prochází velmi bolestně údobím další odplaty za činy, jaké byl s to páchat na úrovni každého zpátečního kroku. Toto vyžaduje nesmírně mnoho času, úsilí, odhodlání a výdrže u všech, kdo tento proces podnikají. Také nezapomeňte, že během tohoto zpátečního procesu všichni jedinci podléhají co nejběsilejším, urputným, krutým, bolestivým a trvalým útokům ze strany ostatních členů negativního stavu, kteří setrvávají ve svém životě zla a nepravd. Kdyby nešlo o fakt, že Pán Ježíš Kristus osobně, soukromě a intimně povzbuzuje, podporuje tyto jedince pomáhaje jim na každém kroku progresu ven z pekel, nikdo by z nich nemohl pokročit a přežít ani vteřinu. Všichni by podlehlí těm nehorázným útokům.

Co tedy myslíte: Proč Pán Ježíš Kristus tak od základu změnil Svou Přirozenost tím, že do ní vpojil to tělo - maso, či elementy zóny vymístění a planety Nula ? Jenom pro parádu a aby se tím blýsknul ? Toto je přesně ten důvod, proč to vše učinil: Aby byl schopen vstoupit do pekel a pomoci všem těm ubohým tvorům projít tím procesem zdárně. Jinak by věru každý zůstal uzamčen v tom stavu navždycky.

Jakmile se jedinci podaří dostat se ven z pekel, je pak přiveden do té zvláštní oblasti, co je mezi pekly a intermediálním světem. V tom okamžiku, kdy k tomu dojde, ten jedinec umře, co se pekel týče. Toto je nové pojmání smrti pro zónu vymístění. Pekla přicházejí o toho jedince provždy. Nikdy se nenarodí znovu v nějakých jiných oblastech pekel. Vstup do zmíněné oblasti označuje jedincovo vzkříšení z mrtvého života negativního stavu. Avšak ve chvíli tohoto vzkříšení dotyčný jedinec se jeví v té oblasti ve své bývalé zevní tělesné formě. To tělo - forma není vhodné pro vstup do samotného pozitivního stavu. Pamatujte si, že tato zvláštní oblast mezi pekly a intermediálním světem je v neutrálním stavu. V neutrálním stavu může jakákoliv životní forma s jakýmkoliv typem těla (až na lidský typ těla) pohodlně přežít. Toť podstata neutrálního stavu. Nicméně v pozitivním stavu může přežít jen forma, jaká je ladí s jeho atmosférou. Jelikož každý jedinec se jeví ve formě a ta forma je integrální částí jeho/její osobnosti, je tedy důležité, aby získal novou, která by byla v souladu s životem pozitivního stavu.

Proces změny vzhledu jeho formy se nazývá procesem transfigurace. Tento proces je složitou konglomerací genetických, duchovních, duševních a fyzických znovupřizpůsobení a znovuspojení, jaké nemůžete pochopit, pokud žijete v podmínkách lidskosti. Jakmile se proces transfigurace ukončí a jedinec přizpůsobil svůj nový zjev, pak může postoupit do následujícího stadia. Jedinec vstupuje do zvláštního oddělení Nové školy pro duchovní znovuprobuzení, přerod a restrukturalizaci. V okamžiku svého vstupu do Nové školy je tento jedinec znovu narozen k novému životu pozitivního stavu. V této Nové škole začíná proces transformace toho individua. Ten sestává z tak neobvyklých a předivných věcí, že neexistují žádná slova ve vašem lidském jazyce, jež by mohla vylíčit nebo vyjádřit vše, co se děje během té doby.

Když je proces transformace ukončen, individuum dostává novou totožnost, nový život a nové pověření v určité oblasti pozitivního stavu Stvoření. Absolvování Nové školy a získání nové identity přispívá k tomu, co se nazývá nové duchovní narození toho jedince. Opravdový a skutečný život dotyčného jedince v pozitivním stavu začíná právě v tomto významném okamžiku. Potom příslušný jedinec prochází stejným procesem duchovního pokroku, jaký je popsán na začátku této kapitoly.

Jak vidíte z tohoto velmi stručného a neúplného vylíčení, je proces konverze velmi složitý a obtížný. Avšak byl umožněn spasitelným aktem Pána Ježíše Krista. Od této chvíle je umožněn každému. A nádherné je to, že s postupem času bude tento proces snazší a snazší. Každá nová zkušenost v tomto ohledu dláždí cestu všem dalším případům konverze. Nicméně každý bude muset přece jen procházet výše popsanými kroky, jenže se zkráceným a usnadněným způsobem. Nuže toto je, co vsutku znamenají termíny „narození“, „smrt“, „vzkříšení“, „přerod“, „transfigurace“ a „transformace“.

Co se týká narození lidských tvorů, existují určité podivnosti v procesu jejich početí. Fabrikace lidstva pseudotvůrci byla již rozsáhle popsána v této i předešlých knihách Nového zjevení. Také byl již vylíčen proces inkarnace poslanců pozitivního stavu i agentů negativního stavu. Avšak situace je poněkud jiná s lidskými tvory, kteří se narodili lidskými tvory, aniž by přišli přímo z pozitivního nebo negativního stavu.

V průběhu spojení dvou lidských tvorů opačného pohlaví narodí se idea, jaká odráží rozmanitým způsobem specifickou přirozenost svých rodičů. Ve většině případů lidští rodiče té ideje nemají vědomé ponětí nejen o jejím obsahu, kvalitě a kvantitě, nýbrž také o faktu, že se taková idea narodila. Ve chvíli, kdy se idea narodí, začne pátrat po prostředcích, jakými by vybudovala svou zevní formu manifestování. Toto se vykoná pomocí fyzického pohlavního styku dvou lidských tvorů opačného pohlaví.

Podivnost lidského narození tkví ve faktu, že fyzické tělo té ideje se paraziticky buduje ve fyzickém lůně ženy. Jak již bylo uvedeno dříve, nikde jinde ve Stvoření či kdekoliv v zóně vymístění neexistuje tak nepřirozený, neobvyklý, abnormální, bolestivý a nebezpečný způsob fyzického narození.

Dotyčná idea se po svém početí promítne speciálními duchovními prostředky neznámými lidským tvorům (dokonce ani nyní se nemohou odhalit !) do speciálního a specifického intermediálního světa, kde se připraví ve formě ducha a dočasné formy jeho duševnosti pro vstup do nezvyklých a drsných podmínek ženského lůna a planety Nula.

Zatím co se dělají tyto přípravy, vyvíjí se specifický lidský zárodek těla té ideje. V procesu těch příprav přihodí se té ideji - duchu několik věcí. Především je vystavena rozličným negativním a pozitivním zkušenostem. Inkorporuje ty zkušenosti do svého obsahu. Za druhé, inkorporováním jakékoliv z těchto zkušeností přivolávají se rozliční jiní duchové, kteří ji vystavili těmto zkušenostem, aby se stali integrální částí jejího budoucího života. Tím se stává, že inkorporováním těchto zkušeností do jejího obsahu a pozváním těch duchů, aby se stali integrální částí jejího budoucího života, vyvine se prapodivná rozporná duchovní, duševní a fyzická atmosféra, jež se stane obsahem budoucí lidské osobnosti té ideje.

Tato rozporná přirozenost je zkomplikována dvěma faktory: Jedním je, že rodiče té ideje jsou lidští tvorové. Být lidským neznamena nic, než být rozporným. Takže již v prvním okamžiku narození je ta idea plná rozporností. Tato přirozenost určuje, že idea vyhledává protichůdné zkušenosti v tom speciálním intermediálním světě, jenž

existuje pouze pro tento účel. Druhým je to, že fyzické tělo, které se vyvinulo v ženském lůně pro tu ideu, je budováno z prvků negativního stavu. Již samotnou svou povahou a svým stavem vše rozporné. Struktura toho těla napomáhá životu negativního stavu, avšak je nesmírně toxická vůči životu v pozitivním stavu. Tato struktura neustále nutí každého ducha v ní uvězněného, aby byl negativní a přeplněn rozpornostmi a protiklady. Tato situace je zvláště strastiplnou pro poslance pozitivního stavu. Jejich duch i duše jsou pozitivní, ale jsou v pasti těla, které samou svou přirozeností jde proti všemu, co ten duch a ta duše obsahují. Na druhé straně napomáhá tato situace zvláště agentům negativního stavu, kteří se cítí jako doma v takovém těle, kde prosperují se svou negativní přirozeností, plnou rozporů.

Pro pravé lidské tvory stává se tato situace životním stylem nerozhodnosti, kymácením se od jedné krajnosti k druhé, zatemnělosti a nedůslednosti, kdy se nikdy přesně neví, co je náležité a správné a co není.

Jakmile si dotyčná idea opatří, co potřebuje získat v tom mezisvětě, vstupuje pak do svého plodu a oživí jej. Skutečný vstup toho ducha - ideje do zárodku se nepříhodí dříve než na samém konci pátého měsíce pobytu v lůně matčině. Tedy fetus je téměř šest měsíců starý v době, kdy obdrží svého ducha a svou duši a kdy se vskutku stává živoucím. Až do té chvíle se mu nemůže přisoudit žádný pravý a ryzí život, bez ohledu na to, co kdo říká o této otázce na vaší planetě.

Během těchto čtyř měsíců, strávených v tom zárodku, dojde k úplné izolaci a separaci ducha duše od všech jiných zdrojů, až na to, že si podrží ve své nevědomé části přítomnost všech pozvaných protikladných duchů. Zároveň se potlačí a vymažou všechny vědomé vzpomínky ducha a duše, takže v době narození nemá již vůbec žádnou vědomost o čemkoliv. Je narozen v úplné vědomé ignoranci, bez jakýchkoliv vědomých vzpomínek či znalosti.

Kvůli tomuto důležitému faktoru rodí se lidští tvorové ve formě novorozeňat, v podmínkách povšechné a úplné bezmocnosti a závislosti na dospělých. Pomalým a namáhavým procesem vyvinou se v dospělé fungující jedince, plné rozporností a zmatku. Duchové, jež byli v nich inkorporováni a s nimiž se narodili, se stanou jejich duchovními rádci, pokud mají vztah k pozitivním zkušenostem, anebo „stíny“ - pokud mají co činit s negativními zkušenostmi. Ježto se plně ztotožňují s jejich přirozeností, mají lidští tvorové i duchové je doprovázející určitý stupeň vzájemné podobnosti.

Jakmile jakýkoliv lidský tvor splní účel svého života na planetě Nula, jeho tělo umře. Pak je vzkříšen v intermediálním světě a tam prochází procesem, popsáním v devatenácté kapitole této knihy („Život po lidském životě“). Odkazuje se tímto na tuto kapitolu, aby se osvěžila paměť vzhledem k této záležitosti.

„Má-li kdo uši k slyšení, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole.“